

kirkeligt formål, selv om kirkeministeren ikke har opdaget det. Det kan jeg jo ikke gøre for. Det er jo ministeriet, hun kan snakke med om det, og der er nok et eller andet, der siver ind en gang imellem.

Men det, som bliver helt problematisk i Kristeligt Folkepartis forslag, er, at man jo ikke må tage de penge, der skal bruges til kirkevedligeholdelse, så vidt jeg kan forstå. De penge, der skal bruges til kirkevedligeholdelse, skal bruges til kirkevedligeholdelse det lokale sted. Vi kan ikke gå hen og sige, vi nu lader være med det, for så får vi jo problemer netop i forhold til fredede kirker osv. osv.

Så kan jeg høre, at man siger, vi skal have nye penge, og det kan vi så øge kirkeskatten til. Men det kan man ikke, fordi den enkelte menighed jo ikke er kirkeskatteudskriveren myndighed, og der kommer det problem så i forhold til strukturen i øvrigt, at der er sådan et misforhold mellem beslutningstagerne det ene sted og udskriveren det andet sted, og så i virkeligheden hvad vi sidder her og detailregulerer det tredje sted. Det sidste punkt er vi enige om.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Til fru Anna-Marie Hansen må jeg sige, at vi ikke har tænkt at ændre de gældende regler for det gældende rådighedsbeløb. Det, vi lægger op til i forslaget, er, at man, hvis man vil, i en menighed kan oprette et rådighedsbeløb til et andet rådighedsbeløb. Så er der to muligheder.

Når man sidder med et samlet budget på, lad os sige, x antal millioner, et par millioner, afhængigt af sognets størrelse, er der altså mulighed for totalt at lave en ompostering, hvis man vil. Det har jeg været med til så mange menighedsrådsmøder om, så jeg ved nok, at vi kan spare lidt. Det kender vi også selv, når vi arbejder herinde. Og der vil man så kunne skaffe 25.000 kr. eller 30.000 kr., for at tage nogle konkrete tal, som man så vil yde. Og der kan man så lægge disse beløb over i det nye rådighedsbeløb og på den måde være med til at finansiere og yde en hjælp.

Man kan så enten sætte kirkeskatten lidt op – det er den ene mulighed – eller man kan ved en grønthøstermetode spare på bestemte områder. Så vil man kunne skaffe de penge af et stort budget.

Så siger fru Margrete Auken: Jamen det vil rejse nogle tekniske problemer. Ja, det afhænger

af situationen. Der er tilfælde, f.eks. Karlebo, hvor sogn og kommune er identisk. Dér vil en beslutning i et menighedsråd ikke ramme et nabosogn; men jeg erkender, at der er problemer. Det gælder jo ikke blot på dette område, det gælder også, hvis man vil ansætte en sogne-medhjælper. Så har vi hele udligningstankegangen.

Der er – der indrømmer jeg, og det har vi faktisk heller ikke lagt skjul på i forslaget – nogle problemer. Jeg har også stillet spørgsmål til kirkeministeren, om man kunne forestille sig, at den kirkeskat, som det enkelte menighedsråd ønsker, kunne blive opkrævet konkret af det menighedsråd. Og det har jeg fået svar fra kirkeministeren om, at det teknisk kunne lade sig gøre, men at ministeren af andre grunde var imod.

Jeg indrømmer, der er situationer, hvor der kan være nogle tekniske problemer, men de er ikke principielt nye med dette forslag i forhold til dem, som vi kender i folkekirken generelt.

Kirkeministeren (Margrethe Vestager):

Ja, jeg havde ellers med omhu bestemt mig for ikke at hoppe på nogen af fru Margrete Aukens provokerende limpinde i forhold til at have en generel folkekirkelig debat om forholdet mellem stat og kirke i denne her forbindelse. Og derfor skal jeg kun sige, at jeg stadig væk har vanskeligt ved at forstå, hvorfor det er nødvendigt for at opfylde dette gode formål at give øgede muligheder for brug af den kirkelige ligning.

Der er så mange kirkelige formål, som opfyldes via den private indsamling, som jeg nævnte i mit indlæg, f.eks. Folkekirken Nødhjælp. En lang række af de ting, som Folkekirken Nødhjælp bruges til, vil også kunne siges at være folkekirkelige formål, men i en noget bredere forståelse end den forståelse, som vi lægger til grund for den kirkelige ligning, og de midler, som den kirkelige ligning bruges til i dag.

Det andet er, at man jo kan sige, at hvis man føler, man nogle steder i menighedsrådene har for store midler, så har man mulighed for at lade være med at bruge midlerne og senere sætte kirkeskatteprocenten ned for også at frigøre nogle midler, hvis folk føler, at de af egen kraft ønsker at bidrage til nogle ting.

Derfor forstår jeg stadig væk ikke helt, hvorfor forslaget er nødvendigt, hvis det er sådan, at der er en vilje til at engagere sig også i forhold til det mere murstensmæssige i venskabsme-